

Dievkalpojums neklātienē

Spreidīka teksts ir rakstīts 2. Mozus grāmatā, 33. nodaļā, no 17b - 23. pantam:

Tu esi atradis labvēlību Manās acīs un Es tevi saucu vārdā.”

Tad Mozus sacīja: “Rādi man, lūdzams, Savu godību!”

Un Viņš sacīja: “Es likšu visai Savai godībai iet garām tavā priekšā, un Es saukšu tavā priekšā Tā Kunga Vārdu. Jo Es esmu žēlīgs, kam esmu žēlīgs, un, par ko Es apžēlojos, par to Es apžēlojos.”

Bet Viņš sacīja: “Manu vaigu tu nedrīksti redzēt, jo cilvēks nevar Mani redzēt un palikt dzīvs.”

Un Tas Kungs sacīja: “Redzi, šie pie Manis ir vieta, kur tu vari nostāties uz klints.

Un notiks, kad Mana godība ies tev garām, Es likšu tev stāvēt klints spraugā un segšu pār tevi Savu roku, līdz kamēr būšu pagājis garām.

Un, kad Es pacelšu Savu roku, tu Mani redzēsi no muguras, bet Mans vaigs nebūs redzams.”

Savā dzīvē mēs gribētu ieskatīties nākotnē. Sevišķi tad, ja neiet gludi. Palaikam lasām varbūt horoskopus. Ir ilgas pēc patīkama ceļa nākotnē.

Kristieši nojauš, ka piepildīta dzīve varētu būt saistīta ar draudzīgām attiecībām ar Dievu. Bet bailes, sāras un citi sāpīgi pārdzīvojumi mūs palaikam atrauj no uzticēšanās Dievam. Ticība šķobās. Tad varbūt rodas vēlēšanās, ja es Dievu redzētu, piedzīvotu Viņu ar seju pret seju, un tieši skatīties Viņam acīs, tad man būtu vieglāk ticēt. Tik daudz kas būtu pārrunājams.

Te mēs varam mācīties no senā Bībeles vīra Mozus – arī viņš ilgojas pēc Dieva tuvības. Viņa dzīvē ir krīzes situācija. Ne tikai viņa personīgā dzīvē ir apdraudēta, bet tautas dzīvē ir sagājusi galīgi greizi. Tauta ir atkritusi no Dieva. Un Dievs dusmojas.

Sākums jau bija labs. Mozus ir Dieva aicināts vīrs, kas saņēmis uzdevumu, izvest jūdu tautu no Ēģiptes verdzības, apspiestības – brīvībā uz agrāko dzimteni. Ceļš iet cauri tuksnesim, bet ceļā paiet daudzi gadi; ir runa par 40 gadiem. Un Dievs visu laiku pavada tautu, pat sagādā dienišķo iztiku. Debess mannā.

Lūzums notiek, kad Mozus ir uzkāpis kalnā, arī viņam ir saruna ar Dievu vajadzīga, savrūp, klusumā, jo ceļš un apstākļi prasa spēku. Viņš paliek ilgāk prom, un tauta jūtas pamesta. Rodas šaubas, ka Mozus vispār nenāks vairs lejā. Un tauta patiešām aizmirst Dievu, arī to, ko Dievs ir solījis, un izgatavo zelta teļu, Dieva atvietošanu, tas ir visiem redzams un tagad pielūdzams, viņi nejūtas vairs pamesti, un priecīgi dejo ap to.

Mozus nonāk no kalna, redz neuzticību. -

Dievs grib stūrgalvīgo tautu sodīt, bet Mozus mēģina izlūgties Dieva dusmu mazināšanu. “Ja Tu, Dievs, savā laikā solīji, ka gādāsi par tautu, tad Tu tagad nedrīksti to pamest. Bez Tava tuvuma tauta būs pazudusi. Solījums taču jāpilda. Tu to teici, Dievs! Tev, Dievs, ir jānāk līdz ar tautu tās ceļā.” Pēc grūtām - ilgām sarunu cīņām, Dievs piekāpjas un Mozus panāk, ka Dievs tautu neiznīcinās, sods būs, bet tautu tomēr apņems Dieva mīlestība, un Dievs būs līdzgājējs - arī tālākā ceļā.

Bet Mozus grib vairāk, kā tikai sarunāties ar lielo, bet neredzamo Dievu. Šajā krīzes situācijā ir prasība pēc kaut kā konkrēta, prasība skatīties Dievam acīs, redzēt Viņu personīgi, redzēt visu Dievu.

Vai arī mūs kādreiz nenomāc šaubas, vai mūsu lūgšanas tiešām sasniedz Dievu?

Mozus un Dievs sarunājās kā tuvi draugi. Bet Dievs atbild citādā veidā uz Mozus prasību. Vai Mozus ir vīlies? Bet arī mums ir jāpieņem, ka viss Dievs nav mums aptverams.

Viņš mums ir sastopams tik dažādos veidos, tik dažādi ir cilvēku dzīves apstākļi, un Dievs ir visur tur iesaistīts. Katram Viņš vēlas pienākt klāt, katram savā veidā, lai cilvēks justos pieņemts un drošībā. Dievs pienāk pie mums ar laipnību, ar mierinājumu, līdzjūtību, saprašanu, maigumu, būs arī uzmundrinājums un arī pamācība, tas viss ir daļa no Dieva godības, bet viss plašums nav aptverams mūsu prātam. Kaut ko līdzīgu piedzīvojam ar sauli, tā ir par varenu, lai viņā tieši skatītos un žilbinošo gaismu izturētu, un tomēr tās gaisma mūs apstaro un dod dzīvību.

Dievs pienāk pavisam tuvu savam draugam Mozum, ierāda drošu vietu, tā ir klints spraugā, augstā un kailā vietā, un tad vēl saudzīgi uzliek Mozum savu roku, lai nebūtu jāiznīkst Neaptveramā priekšā. Dievs ir savam draugam pavisam tuvu, Mozus jūt Dieva klātieni; arī bez acīs saskatīšanās Mozus piedzīvo Dieva īstenību.

Tāpat kā Mozus arī mēs varam Dievā noskatīties – no mugurpuses un brīnīties, cik daudz pēdas ir Viņa iemītas. Būsim šo pēdu meklētāji un sekosim tām.

Sekojošā šīm Dieva pēdām mēs iepazīstamies ar Dieva Dēlu, Jēzu, Dievs viņu sūtīja mūsu pasaulē. Vai mūsu dzīve ir atradusi savienojumu ar Dieva dāvanu mums? Ja tuvība ir radusies, tad tā vairs nav ar mazo Jēzus bērnu, bet ar to Jēzu, kas ir kļuvis mūsu brālis. Tagad draudzībai ir pavisam cits dziļums,

Un tad mēs iepazīstamies ar Jēzu, un Viņš meklē mūsu dzīvē mīlestības atspoguļojumu; grib redzēt, kā esam sekojuši Dieva pēdām. Vai mīlestība ir īstenojusies sirsnīgā gādībā vienam par otru? Evaņģēlijā ir Viņa vārdi: “Patiesi, Es jums saku: ko jūs esat darījuši vienam no šiem maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat man darījuši”.

Ja labi apskatīsim savu pagātņi, mēs atradīsim daudz skaistu pārdzīvojumu – būsim priecājušies, kad mazais bērns pirmo reizi uzsmaidījis, pirmos patstāvīgos soļus spēris. Cits klausījies klusumā un lūgšanā atradis atbildi kādā smagā brīdī. Tā esam piedzīvojuši, ka Dievs ir mums atbildējis, un ka Viņa roka sargās arī, ja Viņu neredzam.

Dievs ir sastopams, bet mēs redzam Viņu no mugurpuses, Jā, mēs dzīvē ejam uz priekšu – sekojam Dievam. Piedzīvotais un nākamais savijas. Atcerēsimies, ka Dievs ir bijis ar mums daudzos dzīves pagriezienos, ģimenē un draugu pulkā, ir bijis atrodams dievkalpojumos un ikdienā. Arī Svētā Vakarēdienā ir atskatīšanās uz Viņu un uzticēšanās Dieva tuvumam tagadnē. Ir saņemta svētība, arī pašu svētības devēju neredzot.

Lai Dievs palīdz arī turpmāk Viņam uzticēties un lai arī caur mums staro Viņa mīlestības gaisma un ceļā paliek pēdas, kas norāda citiem uz Dieva īstenību.

Āmen

Stāsts: Dieva mīlestība

Vēja rādītājs – Rādītāja karodziņā ierakstīts: Dievs ir mīlestība.

Ja vējš pūš no citas puses, maina virzienu, vai Dieva mīlestība mainās?

Vienalga no kuras puses vējš pūš, Dieva mīlestība nemainās.

Mācītāja emerita Gita Putce